పసుపు రంగు కవరు!

విద్వాన్ షీలాదేవి

ప్రముఖ వార్తాపత్రిక 'పరిశోధన' క్రైమ్ రిపోర్టర్ శ్రీకాంత్, క్రయింబ్రాంచి హెడ్ క్వార్టర్స్‌లోని ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాసరావు ఆఫీసులోంచి, హడావుడిగా బైటికి వచ్చి, వసారాలో వున్న పబ్లిక్ టెలిఫోన్ బూత్ వైపు పరిగెత్తాడు.

బూత్‌లో దూరగానే తలుపుమూసి, గబగబ పరిశోధన ఆఫీస్‌కు రింగ్ చేశాడు.

"ఎస్! మణిప్రసాద్ స్పీకింగ్" అవతలినించి సబ్ ఎడిటర్ కంఠం వినిపించింది.

"నేనండీ శ్రీకాంత్ మాట్లాడుతున్నాను. మన పత్రిక ఈవినింగ్ ఎడిషన్ ఔట్ అవడానికింకా ఎంత టైం వుంది?"

"నలభై నిమిషాలు! ఏం?"

"మరో వార్త వెళ్ళడానికి వీలుందా?"

"అదంత ప్రాముఖ్యమైనదైతే తప్ప!"

"ప్రస్తుతం దానికంత ప్రాముఖ్యత వుండకపోవచ్చు. కాని, ముందు ముందు లభించే అవకాశముంది. విశేషం ఏమిటంటే, ఆ వార్త కేవలం నాకే లభించింది. ఇతర విలేఖర్లెవ్వరూ ఇక్కడ లేరు."

"సరే, ఏమిటో చెప్పు!"

శ్రీకాంత్ ప్రారంభించాడు. "భక్తవత్సలం అనే ఓ నలభై ఏళ్ళ వ్యక్తి తప్పతాగి, మౌంట్‌రోడ్లో ఓ కారు ఏక్సిడెంట్ చేశాడు. ట్రాఫిక్ పోలీసులు కారుతోసహా అతన్ని క్రయిం బ్రాంచ్ హెడ్ క్వార్టర్స్‌కు పంపించారు.

భక్తవత్సలం వెంట పాతికేళ్ళ ఓ అందమైన యువతి కూడా వుంది. ఆమె కథనాన్నిబట్టి, అతనికీ, ఆమెకీ పూర్వ పరిచయం ఏమీ లేదుట. టాక్సీ దొరక్క, కేవలం లిఫ్ట్ కోరి అతని కారెక్కిందిట.

వాళ్ళిద్దరూ ఇప్పుడు ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాసరావు గదిలో వున్నారు.

శ్రీనివాసరావుకు భక్తవత్సలంకన్నా, అతని ఫియట్ కారుమీదే ఎక్కువ అనుమానం వుంది.

గత రాత్రి అటువంటి కారే, పాండీబజార్లో ఓ నగల దుకాణం ముందు వచ్చి ఆగిందిట. అందులోంచి ఓ పురుషుడూ, ఓ యువతీ దిగి, దుకాణంలో ప్రవేశించి, పిస్తోళ్ళతో దుకాణంవాళ్ళని బెదరగొట్టి, డబ్బూ, నగలతో పరారయ్యారుట. దురదృష్టవశాత్తూ ఆ కారు నెంబర్ ఎవ్వరూ చూళ్ళేదు!

ఆ సందర్భంలోనే, వాళ్ళనిక్కడ ఆపి వుంచాడు ఇన్‌స్పెక్టర్. కాసేపట్లో ఆ నగల దుకాణం యజమాని రాబోతున్నాడు వాళ్ళని గుర్తించడానికి. ఏం జరుగు

తుందో వేచిచూడాలి...మరో ఇరవై నిమిషాలు ఆగా రంటే, ఈ వార్త క్లైమాక్స్ ఘట్టం పూర్తవుతుంది. ఏమంటారు?''

''సరే, ఎదురు చూస్తాను. ఇరవై నిమిషాలు దాటి, ఇరవై ఒక్క నిమిషం అయిందా, నీవు చెప్పినంత వరకే వార్తని ప్రెస్‌కు పంపాల్సొంటుంది.''

''ఓ.కే.'' అంటూ రిసీవర్ దించి, గబగబ తిరిగి ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆఫీసులోకి నడిచాడు శ్రీకాంత్.

భక్తవత్సలం, అతనితోబాటు వున్న యువతీ ఆందోళిత వదనాలతో ఇంకా అక్కడే కూర్చున్నారు. ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాసరావు ఫోన్లో ఎవ్వరితోనో మాట్లాడు తున్నాడు. మౌనంగా ఓ కుర్చీలో చతికిలబడ్డాడు శ్రీకాంత్.

శ్రీనివాసరావు రిసీవర్ దించి, భక్తవత్సలం వైపు తిరిగాడు. కోపంతో అతని మొహం జేవురించి వుంది.

''మిస్టర్ భక్తవత్సలం! నీవింతవరకూ మాతో చెప్పిం దంతా పచ్చి అబద్ధం! ఇప్పుడే కనుక్కున్నాను. అన్నా దురై స్ట్రీట్‌లో భక్తవత్సలం పేరుగల వారెవ్వరూ నివసించడం లేదని తెలిసింది!''

''ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ! నేను తిరువత్తియూర్‌లోని అన్నాదురై స్ట్రీట్ విషయం చెప్పాను. మీరు మర్చిపో యుంటారు.''

''ఓహో తిరువత్తియూర్‌లోనూ అన్నాదురై స్ట్రీట్ వుందన్నమాట! సరే, అదీ కనుక్కుంటాను.'' అంటూ రిసీవర్ అందుకున్నాడు శ్రీనివాసరావు.

మద్రాసుకి ఆరు మైళ్ళ దూరంలో వుంది తిరువత్తి

యూర్ సిటీ.

ట్రంకాల్ చేశాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"హలో, తిరువత్తియూర్ పోలీస్ స్టేషన్! ఆఁ, నేను క్రయింబ్రాంచ్ హెడ్‌క్వార్టర్స్‌నించి శ్రీనివాసరావు మాట్లాడుతున్నాను. మీ సిటీలో అన్నాదురై స్ట్రీట్ వుందా?...అలాగా! ఐతే, ఆ స్ట్రీట్‌లో భక్తవత్సలం అనే వ్యక్తి ఎవ్వరైనా వున్నారేమో కనుక్కోండి... థాంక్స్!" రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసి, భక్తవత్సలం వైపు తిరిగాడు శ్రీనివాసరావు.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో ఫోన్ మోగింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ చటుక్కున రిసీవర్ అందుకున్నాడు. కాసేపు అవతలి మాటలు విని, రిసీవర్ దించి, భక్తవత్సలం వైపు తిరిగాడు.

"నా అనుమానమే నిజమైంది. నీ పేరు భక్తవత్సలం కాదు. మూర్తిరాజు! ఔనా?" అన్నాడు తీక్షణంగా.

భక్తవత్సలం నివ్వెరబోయి, "ఎలా కనుక్కున్నారు?" అడిగాడు.

"నీ ఫియట్ కారు సహాయంతో! మూడు రోజుల క్రితం దాన్ని మద్రాసులోనే బాడుగకి తీసుకున్నావ్! కార్లు అద్దెకిచ్చే ఆటో మొబైల్ ఏజెన్సీలో నీ పేరు మూర్తిరాజు అని రాయించావ్. ఐడెంటిఫికేషన్స్ కోసం కొన్ని కాగితాలూ, తిరువత్తియూర్‌లోని సిటీ క్లబ్ మెంబర్‌షిప్ కార్డూ చూపించావ్. ఔనా?"

భక్తవత్సలం తల దించుకున్నాడు, "ఔను! నా పేరు మూర్తిరాజే. తిరువత్తియూర్ నివాసిని!" అన్నాడు ఇబ్బందిగా.

ఇన్ స్పెక్టర్ పక పక నవ్వి—"ఇప్పటికి రెండు దొంగ పేర్లు చెప్పావ్, మూడోసారి, నేను జవహర్ లాల్ నెహ్రూనంటావేమో!" అన్నాడు.

"నా మాట నమ్మండి. నా అసలు పేరు మూర్తిరాజే! నమ్మకం లేకుంటే, చూడండి!" అంటూ జేబులోంచి వెడల్పాటి ఓ పర్సు తీసి, అందులోంచి డ్రైవింగ్ లైసెన్సు, తిరువత్తియూర్ సిటీ క్లబ్ మెంబర్ షిప్ కార్డూ, ఓ చెక్ బుక్, జీవిత భీమా రసీదూ తీసి చూపాడతను.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో మళ్ళీ టెలిఫోన్ మోగింది.

ఇన్ స్పెక్టర్ రిసీవర్ అందుకుని, "ఎస్, శ్రీనివాసరావు స్పీకింగ్ కనుక్కున్నారా?...ఏమిటీ...అక్కడి అన్నాదురై స్ట్రీట్ లో భక్తవత్సలం అనే వ్యక్తెవ్వడూ వుండడా? సరే, అదే వీధిలో నివసించే మూర్తి రాజు అనే వ్యక్తిగురించి తెలుసా మీకు?...వాట్! తిరువత్తియూర్ లో అతను చాలా పెద్దమనిషా?...

అక్కడి సిటీక్లబ్ ప్రెసిడెంటా!... నేషనల్ బ్యాంక్ డైరెక్టర్ కూడానా?...ప్రభుత్వానికి నమ్మకస్తుడయిన కంట్రాక్టరా!...ఏమిటీ? వచ్చే ఎలక్షన్ లో అక్కణ్ణించి పార్లమెంటుకు పోటీ చెయ్యబోతున్నాడా?...కోటీశ్వరుడా?...వాటే వండర్...నోనో! ఇంకా ఆయనమీద ఎటువంటి చర్యా తీసుకోలేదు.

కారు ఏక్సిడెంట్ విషయంలో కేవలం క్వశ్చనింగ్ కోసం ఆపాం. చాలా పెద్దపొరపాటు జరిగిపోయింది. ఓకే, ఓకే! థాంక్స్ ఫర్ కోపరేషన్!" అంటూ డిస్కనెక్ట్ చేశాడు.

మరుక్షణం ఆ వ్యక్తిపట్ల ఇన్ స్పెక్టర్ ప్రవర్తన మారి పోయింది. "తమరు ముందే ఈ విషయాలన్నీ చెప్పలేదు మాకు" అన్నాడు నీళ్ళునములుతూ.

మూర్తిరాజు రవంత సిగ్గుపడి "ఏం చెప్పను? పరిస్థితులలా దాపురించాయి. వచ్చే ఎన్నికల్లో నేను పార్లమెంటుకు పోటీ చెయ్యబోతున్నాను. అలాంటప్పుడు, నేనిలా తప్పతాగి కారునడుపుతూ ఏక్సిడెంట్ చేశానని, ఆ సమయంలో నాపక్కన ఓ అందమైన అమ్మాయికూడ వుందనీ నలుగురికీ తెలిస్తే నా ప్రిస్టేజ్ ఏంకాను?

పత్రికలవాళ్ళీ సంఘటనకి మరో నాలుగు మసాళాలు చేర్చి, ఘాటుగా ప్రచురించరూ? నా ప్రత్యర్థులు నా మీద దుమ్మెత్తి పొయ్యరూ? అందుకే అన్ని అబద్ధాలు ఆడవలసి వచ్చింది.

పైగా నేను నేషనల్ బ్యాంకు డైరెక్టర్ని కూడా. రక్షణశాఖకు నమ్మకమైన కంట్రాక్టర్ని. ఈమధ్య నేను మిలిటరీకి వందజీపులు సరఫరా చేసాను. ఆవడి ఫ్యాక్టరీ వాళ్ళకి అనేక ఎక్యుప్ మెంట్సూ, యంత్ర పరికరాలూ సప్లై చేస్తుంటాను...ఇప్పుడంతా తెలిసిందిగా? ఇంకేమైనా అడగదలిచారా?" అన్నాడు.

రిస్టువాచి చూసుకున్నాడు శ్రీకాంత్. అప్పటికే పధెనిమిది నిమిషాలు పూర్తికావస్తున్నాయి. ఒక్క ఉదుటున లేచి బయటకెళ్ళాడు. టెలిఫోన్ బూత్ లో దూరి, గబగబ పరిశోధన నెంబర్ రింగ్ చేశాడు.

"హలో, ఆఁ! నేనే మాట్లాడుతున్నాను. ఇప్పుడా వార్తచాల ఆసక్తికరంగా తయారయింది. ఆ భక్త వత్సలం నిజానికి భక్తవత్సలంకాదు. తిరువత్తియూర్

వా స్తవ్యుడయిన మూ ర్తిరాజుట.

వచ్చే ఎలక్షన్స్‌లో పార్లమెంటుకు పోటీ చెయ్యబోతున్నాడట. నేషనల్ బ్యాంకు డైరెక్టరూ, రక్షణ శాఖ కాంట్రాక్టరూట! చూశారా, ఇప్పుడా వార్తకి ఎంత కలర్ వచ్చిందో?"

"ఆల్ రైట్! ఇప్పుడే ఈ వెనింగ్ ఎడిషన్‌కి ఈ మేటర్నంతా పంపుతాను. థాంక్స్" అన్నాడు అవతలి నించి సబ్ ఎడిటర్.

రిసీవర్ దించి, బూత్‌లోంచి బయటకి వచ్చాడు శ్రీకాంత్. సరిగ్గా అదే సమయంలో రాంబాబు అనే వేరే దినపత్రిక విలేఖరి, ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆఫీసులో దూరుతూ కనిపించాడతనికి.

రాంబాబుకూడా ఆ వార్తని తనపత్రిక్కి పంపవచ్చు ఐనా, అదివాళ్ళ ఈ వెనింగ్ ఎడిషన్లో ప్రచురింపబడదు. ఇప్పటికే చాలా ఆలశ్యమైపోయింది. ఆ న్యూస్ వాళ్ళ పత్రికలో ప్రింటయ్యేది రేపే.

లోలోన ఆనందించాడు శ్రీకాంత్, అటువంటి వార్తను తనే ముందు సేకరించగలిగినందుకు, తన పత్రికలోనే ముందు రాబోతున్నందుకూ.

2

హోటల్ సీక్లఫ్ పార్కింగులో కారాపి, "దిగు!" అన్నాడు భయంకర్.

తంగవేలు తలూపి, కారు దిగాడు.

ఇద్దరూ పెద్దమనుషుల్లా, వడివడిగా అడుగులు వేసుకుంటూ లోనికి నడిచారు.

హోటల్లో జనసమ్మర్దం ఎక్కువ వుంది. నగరంలోని లక్ష్మీకటాక్షులంతా, సాయంత్రం వేళ అక్కడ చేరి, కులాసాగా గడిపి పోతుంటారు. ఒక్కోసారి అక్కడికి పెద్ద పెద్ద పోలీసాఫీసర్లుకూడా రావడంకద్దు.

అందర్నీ పరీక్షగా చూసుకుంటూ మెట్లెక్కి మూడో అంతస్తు చేరుకున్నారిద్దరూ. హోటల్ ప్రొప్రైటర్ మురుగేశన్ ఆఫీసు రూం తెరిచే వుంది. బైట ప్యూన్ కాబోలు కూర్చున్నాడు స్టూలుమీద.

"అయ్యగారు వున్నారా?" అడిగాడు భయంకర్ అతన్ని.

ప్యూన్ చటుక్కున లేచి, "ఉన్నారండి!" అన్నాడు వినయంగా.

కోటు జేబులోంచి ఓ విజిటింగ్ కార్డ్ తీసిస్తూ, "దీన్ని ఆయనకివ్వు!" అన్నాడు భయంకర్.

ప్యూన్ కార్డందుకుని లోనికెళ్ళాడు. అది ఇంకెవరో పెద్దమనిషి పేరు ముద్రించి వున్న బోగస్ కార్డు!

రెండు నిమిషాల తరవాత బైటికి వచ్చి, "అయ్యగారు పిలుస్తున్నారండి!" అన్నాడు ప్యూన్.

స్ప్రింగ్ డోర్స్ తోసుకుంటూ ఠీవిగా లోన అడుగు పెట్టారిద్దరూ. విశాలమైన టేబిల్ ముందు కూర్చుని ఏదో రాసుకుంటున్నాడు మురుగేశన్. ముఖైమూ దేభ్యంటా యకెనికి. టేబిల్ పక్కన గోడవారగా నిలబెట్టి వుంది ఐరన్ సేఫ్!

వాళ్ళని చూడగానే, "రండి, కూర్చోండి!" అంటూ ఆహ్వానించాడు.

వాళ్ళు కూర్చోలేదు. పాంటు జేబుల్లోకి చేతులు పోనిచ్చి, నింపాదిగా పిస్తోళ్ళు బైటికి తీశారు.

వాటిని చూడగానే మురుగేశన్ నోరు తెరిచాడు.

“కదలకు! ఏమాత్రం గోల చెయ్యడానికి ప్రయత్నించినా, నిర్దయగా కాల్చిపారేస్తాను జాగ్రత్త!” అన్నాడు భయంకర్.

అప్పటికే తంగవేలు, మురుగేశన్ కుర్చీ వెనక్కు వెళ్ళి నిల్చున్నాడు.

మురుగేశన్ ఏదో అనడానికి పెదవి కదిపేలోగా, తంగవేలు పిస్తోలు పిడి అతని బుర్రని ముద్దెట్టుకుంది!

ఆ దెబ్బనించి అతను తేరుకోకముందే, మరోటి ఇచ్చాడు తంగవేలు, గట్టిగా. స్పృహతప్పి, టేబిల్ మీద తల వాల్చేశాడు మురుగేశన్.

“చప్పుడు విని, ప్యూన్ లోపలికొస్తే ప్రమాదం! నేను తలుపు పక్కన నక్కి నిల్చుంటాను. నీవు టేబిల్ మీది కాలింగ్ బెల్ మోగించు” అన్నాడు భయంకర్, తలుపు పక్కన నక్కుతూ.

తంగవేలు టేబిల్ మీది బెల్ మోగించాడు గట్టిగా.

యజమాని పిలుస్తున్నాడేమోనని వెంటనే లోనికి వచ్చాడు ప్యూన్.

అంతే, అరచేతి అంచుతో అతని మెడమీద ఒక్కటి ఇచ్చాడు భయంకర్. మొదలు నరికిన చెట్టులా కింద కూలాడు ప్యూన్.

అతన్ని పక్కకి ఈడ్చి, తలుపుమూసి, గబగబ మురుగేశన్ జేబులు వెదికి, ఇనప్పెట్టి తాళం చెవులందుకున్నాడు భయంకర్.

ఇద్దరూ కలిసి, రెండు నిమిషాల్లో తెరిచారు ఐరన్ సేఫ్!

మొదటి అరనిండా దొంతర్లుగా పేర్చి వున్నాయి నోట్ల కట్టలు. కింది రెండు అరలూ వెతకసాగాడు భయంకర్. చివరి అరలో కనిపించింది పొడవాటి పసుపు రంగు కవరు! దాన్ని చూడగానే, భయంకర్ కళ్ళు తళ తళ మెరిశాయి.

"ఇదే మనక్కావలసింది!" అంటూ చటుక్కున దాన్నందుకుని కోటు జేబులోకి తోశాడు.

అక్కడే మరో కాగితాల కట్ట కనిపించింది. దేనికైనా మంచిదనుకున్నాడో ఏమో, దాన్నీ జేబులోకి తోశాడు భయంకర్. తరవాత ఇద్దరూ నోట్ల కట్టల్ని జేబుల్లో కుక్కడం ప్రారంభించారు.

"సేఫ్‌లో ఇంత డబ్బుంటుందని తెలిస్తే, వెంట ఓ బ్యాగ్ కూడా తెచ్చుకునే వాళ్ళంకదా!" అన్నాడు తంగవేలు విచారంగా.

"చేతి కందినంత ఊడ్చి పట్టుకెళ్దాం! ఈ పని ఇంత ఈజీగా జరుగుతుందని నేననుకోలేదు. ఎవ్వరైనా ఇటు రాకముందే ఇక్కణ్నించి త్వరగా జారుకోడం మంచిది" అంటూ సేఫ్ మూసి, వెనుదిరిగాడు భయంకర్.

ఇద్దరూ గదిలోంచి బైటికి నడిచారు. సాధ్యమైనంత వేగంగా మెట్లుదిగి హోటల్లోంచి బైటపడ్డారు.

"ఆ కాగితాలని అతనికి ఎప్పుడు, ఎక్కడ అంద జెయ్యాలి?" అడిగాడు తంగవేలు, కారెక్కుతూ.

"పద. చెబుతాను" అన్నాడు భయంకర్ కారు స్టార్ట్ చేసి.

3

"మిమ్మల్ని సబ్ ఎడిటర్ గారు పిలుస్తున్నారండి," అన్నాడు అటెండర్.

తన సీట్లో కూర్చుని ఏదో మేటర్ రాసుకుంటున్న శ్రీకాంత్ కలూపి లేచి నిల్చున్నాడు. ఫైలు బల్ల సొరుగులో పడేసి, సబ్ ఎడిటర్ మణిప్రసాద్ ఆఫీసువైపు నడిచాడు.

అతన్ని చూడగానే, "రా. కూర్చో!" అన్నాడు మణిప్రసాద్ గంభీరంగా.

అతని టేబుల్ కెదురుగా ఫుల్ సూటులో వున్న ఓ నలభై ఏళ్ళ వ్యక్తి కూర్చునున్నాడు. అతని పక్కనే పరిశోధన చీఫ్ రిపోర్టర్ మధు కూర్చునున్నాడు. గదిలోని గాంభీర్యాన్నిబట్టి, ఏదో తీవ్రమైన విషయమే అయుంటుందనుకున్నాడు శ్రీకాంత్, కుర్చీలో చతికిలబడుతూ!

మణిప్రసాద్ ఆ ఫుల్ సూటతనివైపు సైగ చేసి, "వీర్ని చూశావా?" అడిగాడు శ్రీకాంత్ ని.

అతన్ని క్షణం పరీక్షగా చూసి, "నో! ఎక్కడా చూసిన గుర్తులేదు" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"సరే, ముందీ విజిటింగ్ కార్డు చూడు!" అంటూ ఓ కార్డతని కందించాడు మణిప్రసాద్.

'మిస్టర్ మూర్తిరాజా,
డైరక్టరాఫ్ నేషనల్ బ్యాంక్,
కాంట్రాక్టరాఫ్ డిఫెన్స్ సర్వీసెస్,
అన్నాదురై రోడ్,

తిరువ త్తియూర్.' అని వుంది అందులో.

శ్రీకాంత్ కార్డు చదివి, "మీరు మూర్తిరాజుగారి ప్రతినిధా?" అడిగాడు ఆ వ్యక్తిని.

"కాదు, నేనే మూర్తిరాజుని" అన్నాడు చాలా నింపాదిగా.

"వాట్?"

"నేనేనయ్యా ఆ మూర్తిరాజుని" అన్నాడతనీసారి కోపంగా.

శ్రీకాంత్ నివ్వెరబోయాడు. తరవాత తేరుకుని, "ఇంపాసిబుల్! నిన్న క్రయింబ్రాంచి హెడ్క్వార్టర్లో నా కళ్ళారా చూశానాయన్ని. ఆయనకీ మీకూ ఎక్కడా పోలికల్లేవు" అన్నాడు ఖచ్చితంగా.

"ఐతే, నేను మూర్తిరాజును కాదంటారు! సరే. ఒకసారి ఇదిచూడండి" అంటూ కోటుజేబులోంచి, ఓ పేపర్ కటింగ్ తీసి, శ్రీకాంత్ ముందు పడేశాడతను.

దాన్నందుకుని మడతవిప్పాడు శ్రీకాంత్.

ఓ వార్త ప్రచురించబడుంది అందులో. "మన రక్షణ దళాల నిమిత్తం ప్రముఖ కాంట్రాక్టరు శ్రీ మూర్తిరాజు గారు, అత్యంత ఆధునికమైన వంద జోంగా జీపులు సరఫరా చేశారు.

గత పదేళ్ళుగా ఆయన రక్షణశాఖకు చేస్తున్న బహుముఖ సేవను ప్రశంసిస్తూ రక్షణమంత్రి ఆయన్ని అభినందించారు. గత రెండు యుద్ధాల్లోనూ, మూర్తిరాజుగారి కంపెనీ ఇంజనీర్లు మిలిటరీ ఇంజనీర్లకి అన్ని రంగాల్లోనూ ఎంతో సహాయపడ్డారు.

ఆ వార్త కిందే మూర్తిరాజు ఫొటోకూడా వుంది.

ఆఫోటోలో వున్నవ్యక్తీ, ఇతనూ ఒక్కడే!

శ్రీకాంత్ మొహంలో స్వేదబిందువులు పేరుకున్నాయి. "ఏమిటీ మాయ? ఇన్స్పెక్టర్ ఆఫీస్‌లో నేను చూసిన వ్యక్తి ఎవరు? అతను స్వయంగా మూర్తిరాజు పేరుతో వున్న డ్రయివింగ్ లైసెన్స్, క్లబ్బు మెంబర్‌షిప్ కార్డూ బ్యాంకు చెక్‌బుక్కూ చూపించాడే? ఇన్స్పెక్టర్ అన్ని విధాలా తృప్తి పడ్డాకే అతన్ని వదిలాడే!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

ఫుల్‌సూటతను సాలోచనగా తలూపి, "నాలుగు రోజుల క్రితం నేను మద్రాసు వచ్చినపుడు యెవ్వడో నా పర్సు కొట్టేసాడు. అందులో నా డ్రయివింగ్ లైసెన్స్, చెక్‌బుక్, క్లబ్ మెంబర్‌షిప్ కార్డ్ వున్నాయి. ఆ కాగితాలతో ఎవ్వడయినా, నా పేరుతో చెలామణీ అయ్యే వీలుంది. డ్రయివింగ్ లైసెన్స్‌మీది నాఫోటో చింపి, వాడి ఫోటో అంటించుకున్నాడేమో!

నిజానిజాలు తెలుసుకోకుండా, మీరావార్త ప్రచురించి నాకొంప ముంచేశారు. సంవత్సరాల తరబడి శ్రమించి సంపాదించిన నా ప్రతిష్టనంతా గంగపాలు చేశారు.

ఇప్పుడు తిరువత్తియూర్లో ప్రతి ఒక్కడూ నన్ను అనుమానంగా చూస్తున్నారు. వచ్చే ఎలక్షన్స్‌లో నేను గెలిచే అవకాశాలెన్నో వుండేవి. అవన్నీ మంటగలిశాయి. ప్రజల్లో సగానికిపైగా నా మీదున్న సదభిప్రాయాన్ని మార్చుకున్నారు.

మీ పత్రికలో ఆ వార్త వచ్చాక, నా ఇంటికి అనేక టెలిఫోన్ కాల్సూ, టెలిగ్రాములూ వచ్చాయి. అందరూ

అడిగే ప్రశ్న ఒక్కటే. ఆవార్త నిజమేనా అని.

డామ్ యూ పీపుల్స్! నేనంత సులభంగా మిమ్మల్ని వదలిపెట్టను. కోర్టులో పరువునష్టం దావా వేస్తాను. నష్ట పరిహారం కక్కిస్తాను.

రెండు రోజుల్లోగా మీ పత్రిక ఫ్రంట్ పేజ్‌లో 'ముఖ్య గమనిక' వేసి, అందులో నన్ను క్షమాపణ వేడుకుంటూ, ఆ వార్త పొరబాటున ప్రచురింపబడిందని ప్రజలకు తెలియజెయ్యాలి. అంతేకాదు, నష్టపరిహారంగా లక్షరూపాయల చెక్కుకూడా చెల్లించాలి.

అప్పుడుగానీ ప్రజలకు నామీద నమ్మకం కుదరదు. ఈ విషయాలు మీతో కాదు, మీ పత్రికా యజమాని లక్ష్మీపతిగారితో మాట్లాడవలసింది. ఆయన పనిమీద ఎక్కడికో వెళ్ళారని తెలిసే మిమ్మల్ని కలుసుకున్నాను.

ఆయనకోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చునే సమయం నా దగ్గరలేదు. మీరు నా సందేశాన్ని ఆయనకి చేర్చండి. రెండ్రోజుల్లోపల పత్రికద్వారా నన్ను క్షమాపణ కోరాలి. చెక్కు పంపాలి లేదా కోర్టుకెక్కాలి. తరువాత మీ ఇష్టం!'' అంటూ లేచి, విసురుగా బయటకి నడిచాడు మూర్తిరాజు.

4

'పరిశోధన' యజమాని లక్ష్మీపతిగారు జరిగింది విని' శ్రీకాంత్ మీద విరుచుకుపడ్డారు. ఆయనకి బ్లడ్ ప్రెషర్ ఎక్కువ.

అందుకే. సబ్ ఎడిటర్ మణిప్రసాద్, చీఫ్ రిపోర్టర్ మధూ, శ్రీకాంత్ నోళ్ళు మెదపకుండా కూర్చున్నారు.

ఆయన ప్రెపర్ తగ్గాక, కాసేపు ఆలోచించి, సాలోచనగా తలూపాడు.

"ఇందులో శ్రీకాంత్ తప్పుకూడా ఏమీ కనిపించ లేదు. ఆ సమయంలో ఏ విలేఖరి అయినా అదే చేసేవాడు. శ్రీకాంత్ మన పత్రికకి లేటెస్ట్ న్యూస్ యివ్వాలని ప్రయత్నించాడు.

ఆ మూర్తిరాజు నష్టపరిహారం అడుగుతున్నాడా? మీరతన్ని మెడపట్టి ఎందుకు గెంటలేదు? సరే, వాడి అంతేమిటో నేను చూస్తాను.

మనం ప్రచురించేది వార్తాపత్రిక. ఇతిహాసం కాదు. సమాచారం కొత్తదయితేనే అది వార్త అనిపించుకుంటుంది. పాతబడితే ఇతిహాసమవుతుంది. పాతబడ్డ విషయాలు వార్తాపత్రికలకి పనికిరావు.

మన దృక్పథం యావత్తూ తాజా వార్తలు ప్రచురించడంలోనే లీనమై వుంటుంది గానీ, వాటివల్ల ఎవరెవరి పరువుపోతుందో, ఎవరి ప్రతిష్ట మంటగలుస్తుందో అని ఆలోచించం.

ఈరోజు ఆ మూర్తిరాజు నష్ట పరిహారం కోరాడు. రేపో ముష్టిరాజు పరిహారం కక్కమంటాడు. ఇలా అందరికీ అడిగినంత ఇచ్చుకుంటూపోతే, చివర్న మనకి మిగిలేవి చేతిలో చిప్పా, చంకలో జోలె.

ఆ మూర్తిరాజుకి దమ్మిడీ ఇవ్వను. కోర్టులో దావా వేస్తానంటాడా? ఏమని? పరువుపోయిందనా? వాడికసలు పరువనేదే లేదని రుజువు చెయ్యాలి మనం."

"ఎలా?" అడిగాడు శ్రీకాంత్ ఆశ్చర్యంగా.

"చెబుతా వినండి! ఈ పుడమిమీద పుట్టిన వాడెవ్వడూ మహాత్ముడు కాడు. మహామహులుకూడా తమ జీవితాల్లో అనేక తప్పులు చేశారు. ప్రతి మనిషిలోనూ కొన్ని బలహీనతలుండి తీరతాయి.

ఆ మూర్తిరాజు అటువంటి బలహీనతల కతీతుడేం కాడు. జీవితంలో అతనుకూడా కొద్దోగొప్పో దుశ్చర్యలు చేసి వుంటాడు. బైటపడకుండా, వాటిమీద బూర్లె మూకుడు బోర్లించి వుంటాడు.

నువ్వు తిరువత్తియూర్ వెళ్ళి, వాడి గత జీవితాన్ని తవ్వి చూడు. అంతడబ్బు ఎక్కణ్ణించి వచ్చింది? తీరిక వేళల్లో ఏంచేస్తుంటాడు? ఏ స్త్రీతోనయినా రహస్య సంపర్కం వుందా? ఇదివరకు ఉండేదా? తన పనులు జరిపించుకోడానికి ఎప్పుడయినా, ఎవ్వరికయినా లంచాలిచ్చాడా?

ఇవన్నీ కనుక్కొని, నాకు రిపోర్టివ్వు. ఆ తర్వాత నేను చూసుకుంటాను. పరువునష్టం దావాలో గమనింపబడే ముఖ్యవిషయం, ఆ వ్యక్తికి నిజంగా పరువంటూ వుందా? అని.

ఆ మూర్తిరాజుకు వీసమెత్తు పరువుకూడా లేదని మనం నిరూపించాలి. పరువే లేనప్పుడు పరువు నష్టం ఏమిటి?"

తలూపాడు శ్రీకాంత్.

"ఈరోజే నీ ప్రయాణం. డబ్బుగురించి ఆలోచించక. నాపంతం నెగ్గడానికి ఎంత ఖర్చయినా సరే!" అంటూ చీఫ్‌రిపోర్టర్ మధువైపు తిరిగారు లక్ష్మీపతి.

"ఈరోజునించీ శ్రీకాంత్ డ్యూటీ నీకప్పగిస్తున్నాను. ఈ వ్యవహారమంతా నీవే డీల్ చెయ్యాలి."

"ఓ కే. సర్!"

"దెన్, గెట్ స్టార్టెడ్ ఎవ్రి బడీ!" అంటూ ఓ ఫైల్ ముందుకు లాక్కున్నారు లక్ష్మీపతి.

ముగ్గురూ లేచి, బయటకు నడిచారు.

5

సాయంత్రం ఐదుగంటలకి, 'పరిశోధన' కార్యాలయంలో పనిచేసే ఉద్యోగులు పనులు పూర్తి చేసుకుని, ఇళ్ళకి వెళ్ళిపోతారు.

చీఫ్ రిపోర్టర్ మధు, తన టేబిల్ మీది కాగితాలు సర్దుతూ, వెళ్ళే సన్నాహంలో ఉన్నాడు. అంతలో బల్లమీది టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

రిసీవర్ అందుకోగానే అవతలినించి ఆపరేటర్ కంఠం వినిపించింది. "పర్సన్ టు పర్సన్, ట్రంకాల్ ఫ్రం తిరువత్తియూర్!"

మరుక్షణం ఓ పురుషకంఠం వినిపించింది. "నేను మూర్తిరాజు మాట్లాడుతున్నాను. మీ పత్రికమీద నా కంప్లైంట్స్ ఉపసంహరించుకోవాలని నిశ్చయించాను. మీరు నాకు నష్టపరిహారం చెల్లించనవసరం లేదు. ఇంతటితో ఆ విషయం మర్చిపోండి" క్లిక్ మంది అవతల.

నివ్వెరబోయాడు మధు. ఆ రోజు తమ ఆఫీసుకువచ్చి, ధుమధుమలాడిన మూర్తిరాజేనా ఇప్పుడు మాట్లాడింది. అనుకుంటూ హడావుడిగా లక్ష్మీపతిగారి గదిలోకెళ్ళి, సంగతి వివరించాడు.

ఆయన కాసేపు ఆలోచించి, సాలోచనగా తలూపారు. "మన శ్రీకాంత్ అతనికి సంబంధించిన ఏదో రహ

స్యాన్ని వెలికి తీసుంటాడు. అందుకే మూర్తిరాజిలా కాళ్ళ బేరానికి దిగుతున్నాడు. ఐనా, మనం వెనక్కి తగ్గేది లేదు. కేరి ఆన్!"

మధు ఇంటికి చేరేసరికి సాయంత్రం ఆరుదాటింది.

అప్పటికే అతని మిత్రుడు ఆనంద్, తన ఆఫీస్‌నుంచి వచ్చి, తీరిగ్గాకూర్చుని పేపర్ చూస్తున్నాడు ఇంట్లో.

ఆనంద్ ఓ ప్రైవేట్ కంపెనీలో పనిజేస్తున్నాడు. ఇద్దరూ బ్రహ్మచార్లు గనక, ఒకే చోట కలిసి ఉంటున్నారు.

మధురాగానే, ఫ్లాస్కులోని కాఫీ కప్పులో పోసి అందించాడు ఆనంద్. మధు కాఫీ పూర్తిచేశాడో లేదో, కాలింగ్ బెల్ మోగింది!

ఆనంద్ వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

గుమ్మంలో, హోటల్ సీక్లఫ్ ప్రొప్రైటర్ మురుగేశన్ నిల్చున్నాడు.

"హలో మిస్టర్ మురుగేశన్! ఏమిటీ అకాల ఆగమనం? రండి. రండి" అన్నాడు మధు నవ్వుతూ.

మురుగేశన్ లోనికి వచ్చి కూర్చున్నాడు. అతని మొహం మాడిపోయి వుంది. మురుగేశన్‌కీ, మధుకీ అంతగా స్నేహం లేకపోయినా, పరిచయం వుంది. ఓ కేసు సందర్భంలో మధు అతనికి సహాయపడ్డాడు.

"చెప్పండి! మీవంటి బిజీ మనిషి పనిగట్టుకుని వచ్చారంటే చాలా ముఖ్యవిషయమే అయుంటుంది" అన్నాడు మధు.

మురుగేశన్ తలూపి, "నిన్నరాత్రి నా హోటల్ ఆఫీసులో జరిగిన దొంగతనం గురించి, పత్రికల్లో మీరు చదివే

వుంటారు'' అన్నాడు.

''చదివాను! ఎవ్వరో గుర్తు తెలియని ఇద్దరు వ్యక్తులు వచ్చి, మిమ్మల్ని మూర్ఛపోగొట్టి, సేఫ్‌లోని డబ్బు ఎత్తుకు పోయారట. అదేనా?''

''పత్రికల్లో కేవలం డబ్బు విషయం పడింది కాని' పోయిన మరికొన్ని వస్తువుల గురించి రాలేదు. అదే మీతో చెప్పి, మీ సహాయం పొందాలని వచ్చాను.

మిస్టర్ మధూ! డబ్బుపోయిందని నేను విచారించడం లేదు. డబ్బుతోబాటు ఆ సేఫ్‌లో కొన్ని ముఖ్యమైన కాగితాలుండేవి. దొంగలు వాటినీ ఎత్తుకుపోయారు.

ఆ కాగితాలు సామాన్యమైనవి కావు. నగరంలోని ఎందరో పెద్ద మనుషుల బ్రతుకులు అందులో నిక్షిప్తమై వున్నాయి. అవి గనక ఇతర్ల చేతుల్లో పడితే, వారి పరువు ప్రతిష్టలు డైనమైట్స్‌లా పేలిపోవడం ఖాయం!

దయచేసి, మీరా కాగితాలు నాకు తిరిగి లభించేలా చూడండి. ఎంత ఖర్చయినా సరే భరిస్తాను. మీ మాస్టర్ మైండ్ నుపయోగించి. ఆ దొంగల ఆచూకీ తెలుసుకోండి. ప్లీజ్!''

''పోలీసులకి రిపోర్టిస్తే, వాళ్ళే ఆ దొంగల ఆచూకీ తెలుసుకుంటారుగా? నా సహాయం కోరే అవసరం ఏముంది? ఇంతకీ, ఆ కాగితాల్లో వున్న రహస్యం ఏమిటో?''

''సారీ! చెప్పలేను. అందుకే ఈ వ్యవహారాన్ని పోలీసులవరకూ వెళ్ళనివ్వలేదు!'' అన్నాడు మురుగేశన్ ఇబ్బందిగా.

''క్షమించాలి! వివరాలు తనున్నంగా తెలుసుకో నిదే, కేసులో తలదూర్చడం నా తత్వానికి విరుద్ధం!''

అన్నాడు మధు.

మురుగేశన్ పలకలేదు. చాలాసేపు ఆలోచిస్తూండి పోయాడు. తరువాత తలెత్తి, "ఆల్ రైట్! మీమీద నాకున్న నమ్మకం కొద్దీ చెబుతున్నాను.

గత సంవత్సరం, నా బిజినెస్ పార్టనర్ పరశురాం హత్య చెయ్యబడ్డ సంగతి మీకు తెలుసుగా? అతని హత్య ఎందుకు జరిగిందో ఇప్పటికీ చాలా మందికి కారణాలు తెలీవు.

పరశురాం బ్లాక్ మెయిల్ చేసేవాడు. నగరంలోని ప్రముఖ వ్యక్తులెందర్నో బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తూ డబ్బు సంపాదించేవాడు.

ఆ వ్యవహారంలో నాకెలాంటి సంబంధం వుండేదికాదు. ఆ పెద్దమనుషుల్లోనే ఎవ్వరో అతన్ని గుట్టుచప్పుడు కాకుండా మట్టుబెట్టారు.

ఆ ఘరానా వ్యక్తుల పేర్లూ, వాళ్ళ వివరాలూ రాసి వున్న కాగితాలే నిన్నరాత్రి ఆ దొంగ లెత్తుకుపోయారు.

పరశురాం వాటిని నా సేఫ్‌లో భద్రంగా దాచి వుంచాడు. అతని హత్యానంతరం నేను వాటిని కాల్చి పారేద్దామనుకునే అనుకుంటూ జాప్యం చేశాను. ఇంతలో అవి ఇలా మాయమయ్యాయి.

ఓ హైకోర్టు జడ్జీగారి పరువూ, ఓ కేబినెట్ మినిస్టర్ గారి ప్రతిష్టా, ఓ పోలీస్ కమీషనర్ పలుకుబడీ ఇలా చాలామంది చీకటి కథలు దాగున్నాయి వాటిలో. అవి బట్టబయలయ్యాయంటే, ఆ పెద్దమనుషులు ఆత్మహత్యలయినా చేసుకుంటారు. లేదా కటకటాల వెనుకయినా కనిపిస్తారు.

నన్ను మూర్ఛపోగొట్టి, ఇనప్పెట్టె దోచుకున్న ఆ ఇద్దరు దొంగల్లో ఒకణ్ణి సులభంగా గుర్తుపట్టొచ్చు. వాడి కుడిచేతికి చిటికెనవేలు లేదు. వాడు జేబులోంచి పిస్తోలుతీసి పట్టుకున్నప్పుడు, నేను స్పష్టంగా గమనించా నీవిషయాన్ని!''

మధు కాసేపు ఆలోచించి, ''ఆల్ రైట్! ప్రయత్నిస్తాను'' అన్నాడు.

మురుగేశన్ సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళగానే, మధు టీపాయ్‌మీది టెలిఫోన్ దగ్గరకి లాక్కొని, క్రయింబ్రాంచి హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కు రింగ్ చేశాడు.

''ఎస్! ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాసరావు స్పీకింగ్!'' వినిపించింది అవతలనించి.

శ్రీనివాసరావుకీ, మధుకీ చాలా పాత పరిచయంవుంది. అవసరమైతే ఇద్దరూ ఒకరికొకరు సహాయపడుతుంటారు.

''గుడీవినింగ్ ఇన్‌స్పెక్టర్! నేను మధుని. మీనించి ఓ ఇన్‌ఫర్మేషన్ కావాలి.''

''చెప్పండి?''

''మీ ప్రిజినర్స్ రికార్డ్స్‌లో, కుడిచేతి చిటికెన వేలు లేని నేరస్థుడెవ్వడయినా వున్నాడా?''

''అటువంటి నేరస్థుల ఫైల్ విడిగా వుంటుంది. రికార్డ్ సెక్షన్‌నించి తెప్పించి చూస్తాను. లైన్‌లో వుండండి'' అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

రిసీవర్ చెవికి ఆనించి కాచుకూర్చున్నాడు మధు.

పదినిమిషాల తర్వాత వినిపించింది ఇన్‌స్పెక్టర్ కంఠం.

"మిస్టర్ మధూ! ఆ ఫైల్లో చిటికెనవేలు లేని ముగ్గురు నేరస్థుల గురించి వివరాలున్నాయి. అందులో ఒకడు చాలాకాలం క్రితం బర్మా వెళ్ళిపోయాడు. రెండోవాడు సెంట్రల్ జైల్లో మగ్గుతున్నాడు. మిగిలిన మూడోవాడు కొద్ది నెలల క్రితం ఓ ట్రక్ ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించాడు."

"ఆ బర్మా వెళ్ళినవాడు మళ్ళీ మద్రాసు వచ్చే అవకాశ ముందా?"

"అసంభవం! ఎందుకంటే, వాడిక్కడ ఓ హత్యచేసి, పోలీసులకి పట్టుబడకుండా బర్మా పారిపోయాడు. మళ్ళీ మద్రాసు వచ్చాడంటే, వాడికి మరణశిక్ష తప్పదు!"

"ఐతే, మీ ఫైలు అసంపూర్తిగా వుంది. చిటికెన వేలు తెగి వున్న మరో నేరస్థుడు ఇక్కడ సంచరిస్తున్నాడు!"

"కావచ్చు! మా రికార్డ్సులో, ఒకసారి పోలీసుల పాల బడ్డ నేరస్థుల గురించే పొందుపరిచి వుంటుంది. మీరు చెబుతున్న నేరస్థుడు ఇంతవరకూ మా చేతికి చిక్కలేదేమో! ఇంతకీ, అసలు కథేమిటి?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ కుతూహలంగా.

"చెబుతాను. ఎదురు చూడండి. ప్రస్తుతానికి సెలవ్. థాంక్స్ ఫర్ ది కోపరేషన్!" అంటూ రిసీవర్ దించాడు మధు.

సిగిరెట్ కోసం జేబులో చెయ్యి పెట్టాడోలేదో, టెలిఫోన్ మోగిందిమళ్ళీ. చటుక్కున రిసీవర్ అందుకుని "ఎస్! మధు స్పీకింగ్" అన్నాడు.

"నేను, శ్రీకాంత్‌ని మాట్లాడుతున్నాను!"

"ఎక్కణ్నించి?"

"మద్రాసునించే!"

"తిరువత్తియూర్ నించి ఎప్పుడొచ్చావ్?"

"గంట క్రితం! మూర్తిరాజుని వెంబడిస్తూ వచ్చాను. నేను తిరువత్తియూర్ వెళ్ళిన పని ఫుల్ సక్సెస్ అయింది. మూర్తిరాజుకు సంబంధించిన అత్యంత విలువైన ఓ రహస్యాన్ని వెలికి తీశాను.

మన పత్రిక తరఫునించి నేనతని గత చరిత్ర తవ్వి తియ్యడానికే పంపబడ్డానని మూర్తిరాజు పసిగట్టేశాడు. నిన్న సాయంత్రం సిటీక్లబ్‌లో నన్ను బెదిరించాడుకూడా. నా కార్యకలాపాలు తక్షణం కట్టిపెట్టి అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోకుంటే కాల్చిపారేస్తానన్నాడు."

"వ్యవహారం అంతవరకూ వచ్చిందా? ఇప్పుడెక్కణ్నించి మాట్లాడుతున్నావ్?"

"హోటల్ సీక్లిఫ్ టెలిఫోన్ బూత్‌నించి. మీరు ఇంట్లో వున్నారో లేదో కనుక్కుందామని ..ఫోన్లో ఏమీ చెప్పడానికి వీల్లేదు. తిన్నగా అక్కడికే వస్తున్నాను. ప్లీజ్, వెయిట్ మి!" అవతల క్లిక్‌మంది.

రిసీవర్ దించి, సిగిరెట్ అంటించాడు మధు. ఒకేఒక విషయం అతని మస్తిష్కంలో పదేపదే మెదులుతోంది. శ్రీకాంత్, తిరువత్తియూర్ నించి మూర్తిరాజుని వెంబడిస్తూ హోటల్ సీక్లిఫ్ కెందుకెళ్ళాడు?

6

పది నిమిషాల తరవాత, కాలింగ్ బెల్ మోగింది.

శ్రీకాంతే అయుంటాడనుకుంటూ తలుపుని సమీపిం

చాడు మధు. గడియతీసి, తలుపు తెరిచాడు. అంతే!

మొదలు నరికిన చెట్టులా గడపలో కూలింది ఓ ఆకారం!!

షాక్ తగిలినట్టు గగుర్పొడిచింది మధు శరీరం!!

ఆనంద్ కూడా పరిగెత్తుకొచ్చాడు ఆ దృశ్యం చూసి.

దిగ్భ్రాంతిలోంచి తేరుకుని, బోర్లా పడున్న వ్యక్తి వైపు చూశాడు మధు. అతని వీపులో అరరూపాయంత గుండ్రని రంధ్రం కనిపిస్తోంది. ఆ రంధ్రంలోంచీ బొట బొట కారుతోంది రక్తం!

చటుక్కున వంగి, అతన్ని వెల్లకిలా తిప్పాడు.

ఆనంద్ నోట్లోంచి, చిత్రవిచిత్ర శబ్దాలు బైటకి వచ్చాయి.

ఆ వ్యక్తి ఎవ్వరో కాదు.

శ్రీకాంత్!!

కళ్ళు బరువుగా వాలిపోతున్నాయి. చిన్నగా వెక్కుతున్నాడు.

"శ్రీకాంత్! త్వరగా చెప్పు. ఎవ్వరు చేశారీపని?" అడిగాడు మధు అతన్ని కుదుపుతూ.

శ్రీకాంత్ అతి కష్టంమీద కళ్ళు తెరిచి చూశాడు. పెదాలు కదిలాయి.

"వెనకనించి ఎవ్వరో...పిస్తోలుతో..." అంతే.

అతని తల పక్కకి వాలిపోయింది!

మెరుపులా కాంపౌండ్ లోకి పరిగెత్తాడు మధు. మసక చీకటి. మనిషి మాత్రుడు లేడు. ఆ చుట్టుపక్కల వుంటాడనుకోడంకూడా భ్రమ.

"మనం లోపలేవున్నాం! పిస్తోలు శబ్దం వినిపించ లేదే?" అన్నాడు ఆనంద్.

"హంతకుడు పిస్తోలుకు సైలెన్సర్ బిగించి వుండవచ్చు. వెంటనే పోలీసులకీ, లక్ష్మీపతి గారికీ ఫోన్ చెయ్యాలి!" అంటూ ఫోన్ వైపు పరిగెత్తాడు మధు.

అరగంట వ్యవధిలోనే ఆ ప్రదేశం పోలీసులతోనూ, పరిశోధన స్టాఫ్‌తోనూ నిండిపోయింది.

జరిగిందంతా లక్ష్మీపతి గారికి వివరించాడు మధు.

ఆ సంఘటన ఆయనమీద తీవ్రప్రభావం వేసింది. మొహం కందగడ్డలా జేవురించింది.

"మధూ! ఇక వదిలిపెట్టకూడదు. ఏ లక్ష్యం సాధించడానికి శ్రీకాంత్ బలయ్యాడో, ఆ లక్ష్యం నెరవేరందే ఊరుకోవద్దు. అతన్ని చంపిన హంతకుడు ఉరికంబం ఎక్కేందే ఊపిరి తీసుకోకూడదు!" అన్నారాయన ఆవేశంగా.

రాత్రి పది గంటలకి శవం అంబులెన్స్‌లో తరలి వెళ్ళింది. దానితోబాటు అందరూ వెళ్ళిపోయారు. మధూ, ఆనంద్ మిగిలిపోయారు ఇంటి దగ్గర.

"ఆనంద్! ఈ కేసులో నువ్వు నాకు సహాయపడాలి. తెల్లారేలోగా, తిరువత్తియూర్ జేరుకో, అక్కడ శ్రీకాంత్ మూర్తిరాజుగురించి వాకబ్ చేస్తూ ఎవరెవర్ని కలుసుకున్నాడో, ఎక్కడెక్కడి కెళ్ళాడో, ఏం కనుక్కోడానికి ప్రయత్నించాడో ఆరాతియ్యి.

చాలా జాగ్రత్తసుమా! నేనిక్కడ నా పరంగా కొన్ని వివరాలు సేకరిస్తాను" అన్నాడు మధు, సిగరెట్ పీకని ఏష్ట్రేలో నొక్కుతూ.

ఆనంద్ తలూపాడు.

7

డైమండ్ కాఫీహౌస్ ముందు టాక్సీదిగి, లోనికెళ్తూ రిస్టువాచీ చూసుకున్నాడు మధు.

రాత్రి ఏడుగంటలు.

లోపల అట్టే జనంలేరు. కౌంటర్లో ఓ ముప్ఫయ్యేళ్ళ యువకుడు కూర్చుని ఏదో రాసుకుంటున్నాడు. ఆవతా రాన్ని బట్టి, ఆంగ్లోయిండియన్‌లా కనిపిస్తున్నాడు.

"ఫిలిప్స్!" పిల్చాడు మధు.

అతను తలెత్తి, "మీరా మాస్టర్! ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకి. రండి, రండి" అంటూ లేచివచ్చి మధుతో కరచాలనం చేశాడు.

"నీద్వారా కొన్ని వివరాలు తెలుస్తాయేమోనని యిలా వచ్చాను."

"చెప్పండి మాస్టర్!" అడిగాడు ఫిలిప్స్, మధుని ఆప్యాయంగా చూస్తూ.

ఫిలిప్స్ ఎవరోకాదు. ఒకప్పుడు మద్రాసులో పేరు మోసిన రౌడీ. విదేశీ మత్తుపదార్థాలు స్మగ్లింగ్ చేసేవాడు. అతని రాబడిచూసి ఓర్వలేక, యితర స్మగ్లర్లు అతనికి బద్ధ విరోధులయ్యారు.

ఎలాగయినా అతన్ని తమదారికడ్డు తొలగించుకోవాలని పథకం అల్లి, ఓ హత్యకేసులో యిరికించారు ఫిలిప్స్‌ని. సాక్ష్యాలన్నీ అతనికి విరుద్ధంగా సృష్టించబడ్డాయి.

ఆ రోజుల్లోనే పోలీస్ కస్టడీలోవున్న అతన్ని ఇంటర్వ్యూ చేశాడు మధు.

ఫిలిప్స్ ఇచ్చిన వాఙ్మూలాన్ని బట్టి, ఎందుకో అతను నిరపరాధి అనిపించింది మధుకు. తన ఎడ్వెంచరస్ నేచర్ దృష్ట్యా, తన పరంగా ఆ కేసు ఇన్వెస్టిగేట్ చేసి, చివరికి అసలు హంతకుల్ని కనుక్కోగలిగాడు.

ఫిలిప్స్‌మీద కేసు కొట్టివేయబడింది. ఆనాటినుంచీ మధుపట్ల అతనికి ఆరాధనాభావం వుంది. ఆ రోజుతో అతను చట్టవ్యతిరేక కార్యకలాపాన్నీ వదిలేసి, సంఘంలో నీతిగా బ్రతకాలని ప్రమాణం చేయించాడు మధు.

మాటప్రకారం, తన రౌడీయిజాన్ని, స్మగ్లింగ్ వ్యాపారాన్నీ కట్టిపెట్టి, చిన్న కాఫీ హౌస్ పెట్టుకుని బుద్ధిగా బ్రతుకుతున్నాడు ఫిలిప్స్.

కాఫీ హౌస్‌లో, ఓమూల రౌండ్ టేబిల్ ముందు కూర్చున్న వ్యక్తిమీద పడింది మధు దృష్టి.

అతని ముందు రెండు సోడాబుడ్లూ, ఓ విస్కీ బాటిల్ మెరుస్తున్నాయి. గ్లాసులోని విస్కీ కొద్దికొద్దిగా సిప్ చేస్తూ, ఇతర విషయాలతో నిమిత్తం లేకుండా మరో లోకంలో వున్నాడతను.

ఫిలిప్స్‌వైపు తిరిగి, "మళ్ళీ నీ వెనుకటి వ్యాపారం ప్రారంభించావన్నమాట" అన్నాడు మధు తీక్షణంగా.

ఫిలిప్స్ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. ఫిలిప్స్ నిర్వారబోయి, "లేదే" అన్నాడు.

"ఐతే, ఆ మూల కూర్చున్న వ్యక్తి ఏం చేస్తున్నాడు?"

"వాడా! ఆ విస్కీ నేనిచ్చిందికాదు మాస్టర్! వాడే తెచ్చుకొని తాగి పోతుంటాడు."

"కాఫీహౌస్‌లో విస్కీ తాగడమా? నువ్వు చూస్తూ ఊరుకుంటున్నావా?"

"వాడు చాలా ప్రమాదకరమైన వ్యక్తి మాస్టర్! ఆవేశంలో దేనికయినా తెగిస్తాడు. అందుకే నోరు మూసుకు ఊరుకుంటాను."

"వాడంటే అంత భయమా నీకు?"

"ఔను."

మధు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు ఫిలిప్స్‌ని. "ఒకప్పుడు మద్రాను టైగర్ అని పిలవబడే ఫిలిప్సేనా యిలా మాట్లాడుతోంది? నీలోని ధైర్యసాహసాలు యేమయ్యాయి?"

"మాస్టర్! ఆనాటి ఫిలిప్స్ ఇటువంటి పదిమంది రౌడీలని కూడా చిటికెలో కొబ్బరిచట్నీ చేసేవాడు. ఇప్పుడు మీ ముందున్న ఫిలిప్స్ ప్రతి అపరాధంనుంచీ దూరంగా వుండాలని ప్రయత్నిస్తాడు."

"వెరీగుడ్!" అంటూ ఆ వ్యక్తి వైపు చూశాడు మధు. "వాడి పేరేమిటి?"

"తంగ వేలు."

"సరే, మాటల్లో నేను వచ్చినపని విషయం మర్చాను"

"చెప్పండి మాస్టర్!"

"ఒకప్పుడు నీవీ నగరంలో పేరు మోసిన స్మగ్లర్‌వి. రకరకాల నేరస్థులతో నీకు పరిచయం వుండేది. పాతా కొత్తా యెవ్వరూ నీ దృష్టినించి దాగలేదు.

ప్రస్తుతం మద్రాసులోవున్న ఒక నేరస్థుడి గురించి ఆరా తీస్తున్నాను. వాడి కుడిచేతి చిటికెనవేలు తెగి వుంది. అటువంటి వాళ్ళెవరయినా తెలుసా నీకు?" అడిగాడు మధు.

ఫిలిప్స్ కాసేపాలోచించి, "తెలుసు!" అన్నాడు తలూపుతూ.

"ఎవ్వరు?"

"వాడిపేరు భయంకర్! పేరుకు తగ్గ మనస్తత్వం! విచిత్రంఏమిటంటే వాడింతవరకూ పోలీసుల చేతికి చిక్కలేదు. అంతెందుకు, వాడి వునికే పోలీసులకి తెలిసి వుండదని నా అభిప్రాయం! అంత గోప్యంగానూ, చాకచక్యంగానూ చేస్తూంటాడు నేరాలు.

సాధారణంగా వాడు పెద్దమనుషుల దగ్గిర, అధిక మొత్తాలు తీసుకుని వాళ్ళు చెప్పిన పనులుచేసి పెడుతుంటాడు. ఆ పనుల్లో తోడుగా ఇంకెవన్నాయినా వినియోగించుకుంటూంటాడు. ఉదాహరణకి, మీముందు కూర్చున్నాడు చూడండి."

"ఈ తంగవేలు కూడా వాడి మనిషేనా?"

ఫిలిప్స్ తలూపి, "ఈమధ్య వాడికీ వీడికీ మంచి దోస్తీ కుదిరినట్టుంది. తరచూ ఇద్దరూ కనిపిస్తున్నారు జంటగా" అన్నాడు.

"భయంకర్ ఎక్కడుంటాడో తెలుసా నీకు?"

ఫిలిప్స్ పెదవి విరిచి, "తెలీదు" అన్నాడు.

అదే సమయంలో దూరాన కూర్చున్న తంగవేలు లేచి నిల్చున్నాడు.

"వాణ్ని వెంబడిస్తే, భయంకర్ నివాసం తెలిసే అవకాశం వుందా?" అడిగాడు మధు తగ్గుస్వరంలో.

ఫిలిప్స్ తలూపాడు.

తంగవేలు సిగరెట్ అంటించుకుని, తడబడే అడుగులతో ద్వారంవైపు నడిచాడు. అతనివైపు వీపుతిప్పి

నిల్చున్నాడు మధు. తంగవేలు పరిసరాలను పట్టించుకో కుండా కాఫీహౌస్‌లోంచి బైటపడ్డాడు.

"వస్తా!" అంటూ ఫిలిప్స్ దగ్గర శెలవు తీసుకుని తనూ బయటికి నడిచాడు మధు.

"మాస్టర్! జాగ్రత్త!" వెనుకనించి లీలగా వినిపించింది ఫిలిప్స్ కంఠం.

8

కాఫీహౌస్‌కి కొద్దిదూరంలో, పేవ్‌మెంట్ పక్కన ఆగివున్న అంబాసిడర్ కారెక్కాడు తంగవేలు. ఇంకా ఆ కారు స్టార్ట్ కాకముందే, రోడ్డుమీద పోతున్న ఓ టాక్సీ ఆపి ఎక్కాడు మధు.

అంబాసిడర్ కదిలింది.

"ఆ కారు వెనకపోనివ్!" అన్నాడు మధు టాక్సీ డ్రయివర్‌తో.

తంగవేలు కారుకి ఏభయి గజాల వెనకవుండి వెంబడిస్తోంది టాక్సీ.

నాలుగయిదు రోడ్స్ కట్ చేశాక, మాంబళం వీధిలోకి తిరిగింది కారు. వీధిగుండా కొద్దిదూరం వెళ్ళి, ఓ డాబా ఇంటి గేట్లోకి తిరిగింది.

మధు టాక్సీదిగి, మీటర్ బిల్ పేజేసి, కంటసేపు అక్కడే తచ్చాడుతూ యింటిని తీక్ష్ణంగా పరిశీలించాడు.

తంగవేలు కారుదిగి లోపలికెళ్ళి పోయాడు. మళ్ళీ బయటకు రాలేదు. ఇంట్లో దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

మధుఅక్కణ్నించి బయలుదేరుతూ, ఆ యింటి నెంబర్ నోట్ చేసుకుని, తిన్నగా తన యింటికి చేరుకున్నాడు.

వసారాలో అతనికోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్లు పచార్లు చేస్తున్నాడు ఆనంద్.

"తిరువత్తియూర్ నించి ఎప్పుడొచ్చావ్?" అడిగాడు మధు.

"ఇప్పుడే మీకోసమే కాచుకొన్నాను. తిరువత్తియూర్‌లో అనేక విషయాలు వెల్లడయ్యాయి." అంటూ తలుపు తెరిచాడు ఆనంద్.

ఇద్దరూ లోనికెళ్ళి కూర్చున్నారు.

"శ్రీకాంత్ అక్కడికెళ్ళాక, మూర్తిరాజు మొదట అతని గురించి ఏమీ పట్టించుకోలేదుట. చాలా నిర్లక్ష్యంగా వున్నాడుట. తర్వాత ఎందుకో అతనిలో భయభ్రాంతులు కనిపించాయట. అందుకే సిటీక్లబ్‌లో శ్రీకాంత్‌ని బెదిరించి వుంటాడు, ఊరొదిలి వెళ్ళిపొమ్మని.

ఆ తరవాత మూర్తిరాజు హఠాత్తుగా తిరువత్తియూర్ వదలి మద్రాసు వచ్చేశాడు. అతని వెనకే శ్రీకాంత్ కూడ వచ్చాడు. ఆదేరోజు అతని హత్య జరిగింది ఇక్కడ.

నేను సీక్లఫ్ హోటల్‌కెళ్ళి వాకబు చేశాను. ఆ హోటల్ యజమాని మురుగేశన్‌తో మూర్తిరాజుకు చాలా గాఢమైన స్నేహం వుందిట. మూర్తిరాజు తరచూ అక్కడకి వస్తూ పోతుంటాడట.

ఈ మధ్య అతనివెంట ఓ అందమైన యువతి కూడా కనిపించిందట ఆ హోటల్లో. విచిత్రం ఏమిటంటే ఈ రోజు ఉదయం మూర్తిరాజు మురుగేశన్ని కలుసుకోడానికి వెళ్ళాడు. అక్కడ యిద్దరికీ ఏదో విషయంలో మాటా మాటావచ్చి, తీవ్రంగా పోట్లాడుకున్నారట.

కాసేపటికి మూర్తిరాజు బుసలుకొడుతూ హోటల్లోంచి బయటికెళ్ళిపోయాడుట. అక్కణ్ణించి తిన్నగా 'ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ ఏజెన్సీ' ఆఫీసుకెళ్ళి, మురుగేశన్ని ఓకంట కనిపెడుతూ వుండటానికి, ఆ సంస్థనించి ఇద్దరు డిటెక్టివ్‌లని నియమించాడు.

ఇప్పుడా డిటెక్టివ్‌లు మురుగేశన్ని కనిపెడుతూ, సీక్లిఫ్ హోటలు చుట్టుపక్కల కాపుకాసి వున్నారు!" అన్నాడు ఆనంద్.

"మూర్తిరాజు ఎక్కడున్నాడిప్పుడు?"

"స్కైలైన్ హోటల్లో, రూం నెంబర్ 116 లో బసచేశాడు."

"ఆల్ రైట్! నేనిప్పుడే వెళ్ళి అతన్ని కలుసుకుంటాను. నువ్వు వెంటనే మాం.శం వెళ్ళి, ఈ యింటిని వాచ్ చేస్తూవుండు. ఆ ఇంట్లోంచి ఎవ్వరయినా బయటకి వస్తే ఫాలో చెయ్!" అంటూ ఓ కాగితంమీద, తంగవేలు వెళ్ళిన యింటి నెంబర్ రాసిచ్చాడు మధు.

ఆనంద్ కాగితం అందుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

మధు మస్తిష్కం తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది. మూర్తి రాజు వెంట ఓ అందమయిన యువతి ... మురుగేశన్‌కీ, అతనికీ గాఢమైన స్నేహం...పోట్లాట...మురుగేశన్ ఆఫీసులో దొంగతనం...డబ్బుతోబాటు కొన్ని కాగితాలు పోయాయి...శ్రీకాంత్ హత్య...

ఈ సంఘటనలన్నీ ఒకే కడలి కెరటాలా?

ఆలోచిస్తూ మూర్తిరాజును కలుసుకోడానికి బయలుదేరాడు మధు.

9

కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు మధు.

రెండు నిముషాల తర్వాత తలుపు తెరుచుకుంది.

"ఏం కావాలి?" అడిగాడు మూర్తిరాజు అతన్ని పరీక్షగా చూస్తూ.

"అప్పుడే నన్ను మర్చిపోయారా మూర్తిరాజుగారూ."

"జ్ఞాపకం రావడంలేదు. ఎవరుమీరు?"

"నా పేరు మధు! పరిశోధన చీఫ్ రిపోర్టర్ని!"

"ఓహో! మీ పత్రికలో నాగురించిపడ్డ తప్పుడు సమాచారం సందర్భంలో మీతో మాట్లాడాను కదూ?"

"కేవలం మాట్లాడలేదు. మామీద పరువునష్టం దావా వేస్తానని బెదిరించారు."

"ఇప్పుడా విషయం పాతబడి పోయిందికదా?"

"మీ దృష్టిలో పాతబడి పోవచ్చు. కాని మేమింకా ఆ విషయాన్ని ఉపసంహరించుకోలేదు."

"నష్టపరిహారం చెల్లించనవసరం లేదనీ, ఆ ఘటన అంతటితో వదిలెయ్యమనీ మీకు ఫోన్ చేశాను కదా?"

"అదే మా ఇంట్రస్టుకి కారణం! మీలో హఠాత్తుగా అంత మార్పెందుకు వచ్చిందీ అని" అంటూ సంకోచించకుండా గదిలో ప్రవేశించాడు మధు.

మూర్తిరాజు ముఖం చిట్లించాడు.

మధు సోఫాలో చతికిలబడి, తాపీగా సిగరెట్ అంటించాడు.

"మూర్తిరాజుగారూ! బహుశా మీకు శ్రీకాంత్ తెలుసనుకుంటాను."

"ఎవరా శ్రీకాంత్?"

"నటించకండి. నటించడం మీ ప్రజానాయకులకు ఉగ్గుపాలతో నేర్పిన విద్య. నాముందు నటించి లాభం లేదు. శ్రీకాంత్ మా పత్రిక తరఫున, మీ గతజీవితాన్ని పరిశీలించడానికి మీవూరు పంపబడ్డ మా విలేఖరి!

తిరువత్తియూర్ సిటీకబ్‌లో మీ రతన్ని చంపుతా నని బెదిరించారు. మిమ్మల్ని వెంబడిస్తూ మద్రాసు వచ్చిన శ్రీకాంత్ ఇక్కడ హత్యచెయ్యబడ్డాడు. మీరతన్ని బెదిరించిన విషయం ఇంకా పోలీసుల వరకూ వెళ్ళలేదు.

మిస్టర్ మూర్తిరాజూ! సాక్ష్యాలన్నీ మీకు విరుద్ధంగా వున్నాయి. శ్రీకాంత్ మీకు సంబంధించిన కీలకమయిన రహస్యాన్నేదో కనిపెట్టాడు. అది వెల్లడి చెయ్యక ముందే చంపబడ్డాడు. ఈ విషయాలన్నీ పోలీసులకి తెలిస్తే మీస్థితి ఏమౌతుందో వూహించుకోండి."

మూర్తిరాజు ముఖం పీక్కుపోయింది. "మిస్టర్ మధూ! భగవంతుడిమీద ప్రమాణంచేసి చెబుతున్నాను. అతన్ని నేను చంపలేదు."

"మరెవ్వరు చంపారు?"

"నాకు తెలియదు."

"సరే, అతను మీ రహస్యాన్నేదో కనుక్కున్నా డని ఒప్పుకుంటారా?"

మూర్తిరాజు పలకలేదు.

"మాట్లాడండి! మీరు మౌనం వహించినంతమాత్రాన ఊరుకోను. శ్రీకాంత్ మాపత్రిక ఉద్యోగి. అతన్ని చంపిన హంతకుణ్ని వురికంబం ఎక్కించందే మా స్టాఫ్ నిదరబోదు" అన్నాడు మధు తీక్షణంగా.

మూర్తిరాజు ముఖంలో మిగిలివున్న కొద్దిపాటి కాంతి కూడా హరించుకు పోయింది. నుదురు రాసుకుంటూ చాలాసేపు గదిలో పచార్లు చేశాడు. చివరికి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చినట్లు సాలోచనగా తలూపుతూ తలుపు మూసి, సోఫాలో కూలబడ్డాడు.

"మిస్టర్ మధూ! ఇక దాచి లాభంలేదు. నేను చేజేతులా ఓ ప్రమాదాన్ని కొని తెచ్చుకున్నాను. ఇప్పుడు నాతలమీద ఒరలేని నగ్నకత్తి వేలాడుతోంది. వివరంగా చెబుతాను వినండి.

గత పది సంవత్సరాలుగా నేను రక్షణశాఖకి విశ్వాసపాత్రుణ్ణయిన కాంట్రాక్టర్‌గా వ్యవహరిస్తున్నాను. ఆ విభాగంనించి నాకు అనేక కీలకమైన కాంట్రాక్ట్సు లభించాయి. నా కంపెనీ ఇంజనీర్లద్వారా వాటిని ప్రతిభావంతంగా పూర్తిచేసి యిచ్చాను.

తత్ఫలితంగా ఈమధ్యే నాకు ఓ రహస్యమయిన కాంట్రాక్ట్ లభించింది. మన శాస్త్రవేత్తలు కొత్తగా అత్యంత తీవ్రమయిన ఓ ప్రేలుడు పదార్థాన్ని కనిపెట్టారు. దానిపేరు 'కరోలైట్!'

దాన్ని ఇంధనరూపంలో ప్రయోగిస్తే, అణుబాంబు కన్నా రెండురెట్లు అధిక పరిణామాలు సృష్టిస్తుంది. దాన్ని తయారు చెయ్యడానికి, ఓ రహస్య ప్రదేశంలో ఒక ఫ్యాక్టరీ నిర్మించబడింది. ఆ ఫ్యాక్టరీలో సరికొత్త మిషనరీ ఫిట్ చెయ్యడమే నా కప్పగించిన పని.

నా కంపెనీ ఇంజనీర్లతోనూ, రక్షణశాఖ నిపుణులతోనూ సంప్రదించి, రాత్రింబవళ్ళూ కష్టపడి, డిజైనింగ్

తయారు చేశాను. వారం రోజులక్రితం అధికార్లు ఆ డిజైనింగ్‌ను ఆమోదించి ఫైనలైజ్ చేశారు.

ఆదేరోజు మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట ప్రాంతంలో ఆ ఫ్యాక్టరీకి సంబంధించిన మ్యాప్సూ, అందులో ఫిట్ చెయ్యవలసిన మిషనరీ బ్లూప్రింట్సూ ఇవ్వబడ్డాయి నాకు.

వాటిని జాగ్రత్తగా ఓ పొడుగాటి పసుపురంగు కవర్లో భద్రం చేసుకొని, స్థానిక రక్షణశాఖ కార్యాలయంనించి బయటపడ్డాను. అప్పుడే నాకు తెలిసిన ఓ యువతి ఎదురయింది..."

"ఎవరు? మీ వెంట రెండు మూడుసార్లు హోటల్ సీక్లఫ్‌లో అందరికీ కనిపించిన యువతేనా?"

"ఔను. ఆమే."

"ఆమెకూ, మీకూ ఎప్పటినుంచి పరిచయం?"

"నెలరోజుల క్రితం ఇక్కడే ఓ క్లబ్బులో తటస్థపడింది. తరుచూ కలుసుకునేవాళ్ళం. చాలా అందమైన అమ్మాయి..."

"ఆమె పేరేమిటి?"

"జరీనా తాజ్!"

"ముస్లిమా?"

"ఔను! అందుకే..." నీళ్ళు నమిలాడు మూర్తిరాజు.

"మీరు రక్షణశాఖ కార్యాలయంనించి బయటపడ్డాక ఆమె కనిపించిందన్నారు. తరువాత ఏం జరిగింది?"

"ఆమెను చూడగానే నేను పలకరించాను. ఆ బ్లూ ప్రింట్స్ గొడవలోపడి, నేనామెను రెండుమూడు రోజులు వరుసగా కలుసుకోలేదు. అదే అడిగింది. వెంటనే సంజాయిషీ స్ఫురించక నోరుజారాను బ్లూప్రింట్స్

గురించి. ఆ కవర్ ఆమెకు చూపుతూ, నా ఘనవిజయం గురించి గొప్పగా చెప్పుకున్నాను.''

''అప్పుడామె యెలా ప్రవర్తించింది?''

''నేను చెప్పే విషయంమీద ఆట్టే ఆసక్తిచూపలేదు. ఇంకేవో కబుర్లు ప్రారంభించింది. ఆ కాంట్రాక్ట్ దొరికినందుకు, ఆ సమయంలో నా మూడు చాలా బాగుంది. ఇద్దరం కలసి ఓ బార్‌లోకెళ్ళాం!

ఆమె విస్కీ తాగాలన్న కోరిక వ్యక్తం చేసింది. తెప్పించాను. మాటల్లో మామధ్య ఎన్ని పెగ్గులూ బాటిల్సూ ఖాళీ అయ్యాయో తెలియనేలేదు.

నా కళ్ళముందు నింగీనేలా ఏకమౌతున్నట్టు కనిపించేసరికి గ్రహించాను, ఆమెకన్నా నేనే ఎక్కువ తాగానని. నా పరిస్థితిచూసి ఇక వెళదామంది జరీనాతాజ్.

ఆమెనించి విడిపోయి ముందా కవర్ని ఎక్కడయినా సురక్షితం చెయ్యాలనే ఆలోచన వచ్చింది నాకు. కాని, ఆమె ఆ స్థితిలో నన్ను ఒంటరిగా వదలి వెళ్ళదలచుకో లేదు.

హోటల్ సీక్లిఫ్ కెళ్ళి, అక్కడి కబ్బులో కాసేపు రిలాక్స్ అవుదామని, ఆలోగా నా పరిస్థితి కొంత మెరుగవుతుందని చెప్పాను. అందుకు జరీనాతాజ్ సమ్మతించింది. ఇద్దరం టాక్సీలో సీక్లిఫ్ చేరుకున్నాము.

అక్కడే ఒకరి బలవంతంమీద మరో రెండు కాక్‌టేల్స్ తాగేశాం. నేను 'రౌలెట్' టేబుల్ దగ్గర కెళ్ళి పందెం కాయడం ప్రారంభించాను. కొద్దిసేపటికే, ఆ రౌలెట్ చక్రంతోబాటు నా బుర్రకూడా గిరగిర

తిరుగుతున్నట్టు తోచింది. కాక్ టేల్ ప్రభావంవల్ల. క్రమేపీ కళ్ళముందు చీకట్లు కమ్ముకోసాగాయి.

నా కోటు జేబులోవున్న ఆ కవరు పదేపదే గుర్తు రాసాగింది. ఆ నిషాలో దాన్ని యెక్కడ పోగొట్టు కుంటానో అని భయపడ్డాను. అప్పుడే ఓ ఐడియా తట్టింది నాకు. ఆ హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ మురుగేశన్ నా మిత్రుడు.

అతని ఆఫీసుగదిలోని ఐరన్ సేఫ్‌లో ఆ కవరు భద్రం చేస్తే ఏ చిక్కూ వుండదు. మురుగేశన్‌తో మాట్లాడి వస్తానని జరీనాతో చెప్పి పైకెళ్ళారు.

మురుగేశన్ తన ఆఫీసులోనే వున్నాడు. నేనా కవర్ తీసి, అందులో నా రొటీన్ బిజినెస్ కాగితాలు వున్నాయనీ, సేఫ్‌లో భద్రం చెయ్యమని కోరాను. నా కళ్ళముందే దాన్నతను సేవ్‌లో పెట్టి తాళం వేసాడు.

అప్పుడుగానీ, నా మనసు కుదుట పడలేదు. నిశ్చింతగా కిందికెళ్ళి, తిరిగి జరీనాతాజ్‌ని కలుసుకున్నాను. ఆ లోగా ఆమె చాలా బోర్ అయినట్టు కనిపించింది. యింటికెళ్దామంది.

ఇద్దరం టాక్సీలో ఆమెయిల్లు చేరుకున్నాం. అప్పటికీ నా పరిస్థితి స్థిమితపడలేదు. జరీనాతాజ్ ఓ గ్లాసులో ఏదో జ్యూస్ పోసి, దాన్ని తాగితే నిషా కంట్రోల్ అవుతుందని అందించింది. తాగాను. నిషా కుదుటపడే బదులు మరింత విషమిస్తున్నట్టు ఫీలయ్యాను.

కాసేపటికి నాకు తెలీకుండానే మంచంమీద వాలిపోయాను. మళ్ళీ కళ్ళు తెరచి చూస్తే యిల్లుఖాళీ. జరీనా మాయం! ఆమె సామానుకూడా లేదు యింట్లో.

రిస్టువాచీ చూసుకుని అదిరిపడ్డాను. అందులో ఆది వారం, 20వ తేదీ కనిపించాయి. నేనక్కడకు వచ్చింది శుక్రవారం.

అంటే, నేను రెండురోజులు నిదరబోయానా? జరీనా తాజ్ ఏమయింది? అనుకుంటూ సిగిరెట్ కోసం జేబులో చెయ్యిపెట్టాను. ఖాళీ! పర్సూ, పాకెట్ డైరీ అన్నీ మాయమయ్యాయి!

ఆదరాబాదరా సీక్లిప్ హోటల్ చేరుకున్నాను. మురుగేశన్ని కలుసుకున్నాను. అతను చెప్పిన విషయం విని, నా గుండె ఆగినంత పనయింది. రాత్రి యెవ్వరో యిద్దరు దొంగలువచ్చి, అతని సేఫ్ కొల్లగొట్టి పోయారట. డబ్బుతోబాటు నేనిచ్చిన కవరూ పట్టుకు పోయారట.

నాకు పిచ్చెక్కినట్టయింది. ఆ రోజే మీ పత్రికలో నాగురించి తప్పుడు సమాచారం ప్రచురించ బడింది. మీ ఆఫీసుకువచ్చి గొడవ పడ్డాను.

ఆ కవర్ని యెలాగయినా సంపాదించి పెట్టమని మురుగేశన్తో చెప్పి, తిరువత్తియూర్ వెళ్ళిపోయాను. అక్కడ మీ విలేఖరి శ్రీకాంత్ కనిపించాడు. అతనక్కడి కెందుకొచ్చాడో ఊహించి హడలిపోయాను.

అతనివల్ల ఆ బ్లూప్రింట్స్ సంగతి ఎక్కడ బయట పడుతుందోనని భయపడి, వెంటనే తిరువత్తియూర్ వదిలిపొమ్మని బెదిరించి, మీ ఆఫీసుకు ఫోన్ చేశాను, గొడవసంగతి మర్చిపొమ్మని.

ఆ తరవాత, మురుగేశన్ ఆ కవరు గురించి ఏమయినా కనుక్కున్నాడేమో చూద్దామని మద్రాసు వచ్చాను.

అతనేమీ కనుక్కోలేక పోయాననేసరికి, వళ్ళుమండి అతనితో ఘర్షణ పడ్డాను.

అప్పట్నించి, ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ ఏజన్సీకెళ్ళి ఇద్దరు డిటెక్టివ్‌లని నియమించాను, ఆ దొంగల ఆచూకీ కనుక్కోమని.

మిస్టర్ మధూ! నామాట నమ్మండి. జరిగింది జరిగినట్టు చెప్పాను మీకు. శ్రీకాంత్‌ని నేను చంపలేదు. ఈ కొంపిలోంచి నన్ను మీరే గట్టెక్కించాలి'' అన్నాడు మూర్తిరాజు దీనంగా.

మధు ఏదో చెప్పబోయేంతలో, టెలిఫోన్ మోగింది. మూర్తిరాజు ఫోన్ కాల్ విని, ''మీకు!'' అంటూ రిసీవర్ మధు కందించాడు.

''ఎస్! మధు హియర్!''

''నేను ఆనంద్‌ని మాట్లాడుతున్నాను. నీవు మాంబళంలో చెప్పిన యింటిని కనిపెట్టాను. గంటక్రితం ఆ యింట్లోంచి తంగవేలూ, భయంకర్ బయటికివచ్చి, కారులో బయలుదేరారు.

వాళ్ళకనుమానం రాకుండా, టాక్సీలో వెంబడించాను. వాళ్ళకారు తిన్నగా ధనలక్ష్మి కాలనీ చేరుకుని, ఆరవ నెంబర్ మేడలోకి తిరిగింది.

ముందు భయంకర్ యింట్లోకెళ్ళాడు. తంగవేలు యింకా బయటే తచ్చాడుతున్నాడు. అక్కడేదో జరగబోతున్నట్టు నా అనుమానం. వెంటనే బయలదేరు''

మధు రిసీవర్ దించి, క్షణం వృధా చెయ్యకుండా మూర్తిరాజుతో టాక్సీ యెక్కాడు.

10

ధనలక్ష్మి కాలనీలో ఆరో నెంబర్ ఇల్లు కనుక్కోడం వాళ్ళకి కష్టంకాలేదు. వాళ్ళని చూడగానే ఆనంద్ ఓ స్తంభం చాటునుంచి బయటకు వచ్చాడు.

“అదిగో, తంగవేలు యింకా కంపౌండ్‌లోనే తచ్చాడుతున్నాడు,” అంటూ చూపించాడు ఇంటివైపు.

సాలోచనగా తలూపాడు మధు.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో, ఆ యింట్లోంచి పిస్తోలు పేలిన శబ్దం వినిపించింది. ముగ్గురూ నివ్వెరపోయారు. అంత వరకు కంపౌండ్‌లో తచ్చాడుతున్న తంగవేలు మెరుపులా యింట్లోకి పరిగెత్తాడు.

“రండి!” అంటూ యింటివైపు పరిగెత్తాడు మధు.

ముగ్గురూ నిశ్శబ్దంగా యింటిలో ప్రవేశించారు. ఎవ్వరూ లేరు. హాలు కుడిపక్క తలుపులు మూసివున్న ఓ గది కనిపించింది. గదిలోంచి సన్నని మూలుగులు వినిపిస్తున్నాయి.

సవ్వడి కానివ్వకుండా, తలుపుని సమీపించారు.

తలుపు కన్నంలో కన్ను పెట్టి చూశాడు మధు. లోపల కనిపించిన దృశ్యం అతన్ని దిగ్భ్రాంతుణ్ణి చేసింది!

భయంకర్ నేలమీద పడి కొట్టుకుంటున్నాడు. అతని ఛాతీలోంచి కారుతోంది రక్తం! అతని ముందు ఓ మధ్య వయస్కుడు నిల్చున్నాడు. అతని చేతిలో పిస్తోలు మెరుస్తోంది. భయంకర్ని బహుశా అతనే షూట్ చేసుంటాడు!

అతని పక్కనే ఓ అందమైన యువతి నిల్చునుంది.

వాళ్ళ కెదురుగా తంగవేలు నిల్చున్నాడు. అతని చేతిలో రివాల్వర్ వుంది. తంగవేలు ఒకసారి కిందపడున్న

భయంకర్ వైపు చూసి, పళ్ళు కొరుకుతూ ఆ వ్యక్తి వైపు రివాల్వర్ పేల్చాడు.

అతను మెరుపులా పక్కకి గెంతి, గుండు తగలకుండా తప్పించుకున్నాడు. మరుక్షణం అతని పిస్తోలు కూడా పొగలు కక్కింది. తంగవేలు చేతిలోని రివాల్వర్ ఎగిరి కిందపడింది. దాన్నందుకోడానికి పరిగెత్తబోయాడు. అంతే!

ఆ వ్యక్తి మరోసారి ట్రిగ్గర్ నొక్కాడు!

"ఢాం!" గది మారుమోగింది.

తంగవేలు మొదలు నరికిన చెట్టులా కిందకూలి, బిగుసుకుపోయాడు.

"జరీనా! బ్లూప్రింట్స్ వాడి దగ్గరే వుండి వుంటాయి. వెదుకు!" అన్నాడతను ఆ యువతితో.

జరీనా తాజ్ గబగబ తంగవేలు దుస్తులు వెతికి, ఓ పొడుగాటి పసుపురంగు కవరూ, మరో కాగితాల కట్టా బైటికి తీసింది. కాగితాల కట్ట విప్పి, కాసేపు పరిశీలించి, నిర్లక్ష్యంగా వాటిని కిందపడేసింది!

తరవాత, ఆ కవరు తెరిచి, అందులోని పేపర్స్ ఇవతలికి లాగి, "బ్లూప్రింట్స్!" అంది మెరిసే కళ్ళతో.

అంతవరకూ చూసి, వెనుదిరిగాడు మధు. "నువ్వు వెంటనే పోలీసులకి ఇంటిమేట్ చెయ్. మేమిద్దరం వాళ్ళ సంగతి చూసుకుంటాం!" అన్నాడు ఆనంద్ చెవిలో.

ఆనంద్ వెంటనే అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాడు.

కన్నంలోంచి మళ్ళీ లోనికి చూశాడు మధు. ఆ వ్యక్తి చేతిలో వున్న పిస్తోలు జేబులో వేసుకుని, జరీనా తాజ్ నించి బ్లూప్రింట్స్ అందుకున్నాడు.

మధు ఇక జాప్యం చెయ్యదలచుకోలేదు. హిప్ పాకెట్ లోంచి తన చిన్న సైజు పిస్తోలు బైటికి లాగుతూ, "మీ ఆయుధం కూడా తియ్యండి." అన్నాడు మూర్తి రాజుతో.

మరుక్షణం మూర్తిరాజు చేతిలోనూ పిస్తోలు ప్రత్యక్ష మైంది. మధు ఇంకేమీ ఆలోచించకుండా, ఒక్క తన్ను తన్నాడు తలుపుని. భళ్లున తెరుచుకుంది. లోపలున్న ఇద్దరూ అదిరిపడి ఇటు తిరిగారు.

"కదలకండి! చిటికెన వేలు కదిపినా, పిచ్చికుక్కల్లా చస్తారు జాగ్రత్త!" అన్నాడు కర్కశంగా.

ఆ వ్యక్తి చేతిలోంచి బ్లూప్రింట్స్ కవరు జారి కింద పడింది.

"ఇద్దరూ చేతులెత్తి, గోడవైపు తిరగండి!" అరిచాడు మధు.

చెప్పినట్టు చేశారు!

మూర్తిరాజు ఆత్రంగా, కింద పడున్న కవర్ని అందు కుని, గుండెకి హత్తుకున్నాడు, పోయిన పెన్నిధి దొరికినట్టు.

అంతలో, బైట పోలీస్ వాహనాల సైరన్ వినిపిం చింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాసరావు నేతృత్వంలో, అర డజను మంది కానిస్టేబుళ్ళు బిలబిల వచ్చారు లోనికి.

సరిగ్గా ఆదేసమయంలో, అంతవరకూ అచేతనంగా పడున్న భయంకర్ మూలుగు వినిపించింది నేలమీద! మధు ఆశ్చర్యంగా అతన్ని సమీపించి చూశాడు.

అతను చావలేదు!

కొన ఊపిరితో ఉన్నాడు. బహుశా, గుళ్ళు తగిలి మూర్ఛపోయుంటాడు. ఇప్పుడే స్పృహ వచ్చింది!

"భయంకర్!" పిల్చాడు మధు అత్రతగా.

మూలుగుతూ అతి కష్టంమీద కళ్ళు తెరిచాడు. చుట్టూ వున్న వాళ్ళని కలయజూశాడు. చేతులకి బేడీలు తగిలించుకున్న జరీనా తాజ్‌నీ, ఆ వ్యక్తినీ చూడగానే అతని పెదాలపై చిన్న చిరునవ్వు వెలిగి మాయమైంది.

"భయంకర్! ఇవి నీ చివరి ఘడియలు. ఏమైనా వాఙ్మూలం ఇవ్వవలచుకుంటే, త్వరగా ఇవ్వు!" అన్నాడు మధు.

భయంకర్ తలూపాడు. అతి కష్టంమీద కంఠం పెగుల్చుకుని చెప్పసాగాడు. "వీళ్ళిద్దరూ అంతర్జాతీయ గూఢచారులు. ఒకదేశ రహస్యాలు తస్కరించి, మరో దేశానికమ్ముకోడం వీళ్ళవృత్తి!

వాడి పేరు బాబర్! అది వాడి ప్రియురాలు. నాలుగు రోజుల క్రితం వాడు నన్ను కలుసుకుని, సీక్లవ్ హోటల్ యజమాని ఆఫీసులో ఓ ఐరన్ సేఫ్ వుందనీ, అందులో, పసుపురంగు కవరొకటి వుంటుందనీ, దాన్ని తెచ్చిస్తే ఏభై వేలిస్తాననీ చెప్పాడు. ఒప్పుకున్నాను.

తంగవేలు సహాయంతో ఆ పసుపు రంగు కవర్ని చేజిక్కించుకో గలిగాను.

ఆ సేఫ్‌లో నాకు మరో కాగితాల కట్ట దొరికింది. వాటిలో కొన్ని ప్రేమ లేఖలూ, అశ్లీలమైన ఫోటోలూ వున్నాయి. ఆ పసుపురంగు కవర్లో ఏవో కాగితాలున్నాయి. అవేమిటో నాకర్థంకా లేదు!

ఏది ఏమైనా, అవి చాలా ముఖ్యమైనవే అయుంటాయి. లేకుంటే, అతనంత డబ్బు దేనికిస్తాడు? ఈ అవకాశాన్ని నేనెందుకు సద్వినియోగం చేసుకోకూడదు? అనిపించింది.

వాటిని దాచేసి, అతన్ని కలుసుకున్నాను. ఆ కాగితాలు కావాలనుకుంటే, ఏభైవేలతో సరిపోదనీ, ఎనభైవేలు కావాలనీ బేరం పెట్టాను. మొదట, బాబర్ మండి పడ్డాడు. చివరికి గత్యంతరం లేక ఒప్పుకున్నాడు.

ఈ రోజు రాత్రి ఈ ఇంటికి రమ్మనీ, డబ్బిచ్చి కవరు తీసుకుంటాననీ చెప్పాడు. నమ్మాను!

జాగ్రత్తకోసం తంగవేలుని వెంటబెట్టుకొచ్చాను. తంగవేలుకా కాగితాలిచ్చి, బైటే వుండమని చెప్పి, నేను లోనికొచ్చాను.

బాబర్ డబ్బుకు బదులు, నామీదికి పిస్తోలు తీసి, కాగితాలివ్వమని బెదిరించాడు. నేను ఎదురు తిరిగితే కాల్చేశాడు. ఆ శబ్దం విని, తంగవేలు పరిగెత్తుకొచ్చాడు...'' భయంకర్ ఆగి, ఊపిరందక ఆయాసపడసాగాడు.

''మా పత్రిక విలేఖరి, శ్రీకాంత్ తెలుసా నీకు?''

తలూపాడు భయంకర్.

''ఎవ్వరు చంపారతన్ని?''

''బాబర్! శ్రీకాంత్‌కు ఆ పసుపు కవరు రహస్యం ఎలా తెలిసిందో, తెలిసిపోయింది. అది బైటపడకుండా, బాబర్ అతన్ని చంపేశాడు...''

''భయంకర్! ఒక విధంగా నీవల్ల దేశానికెంత మేలు జరిగిందో నీకు తెలీదు. ఆ కాగితాలను నీవు దొంగిలించిన వెంటనే, బాబర్‌కిచ్చివుంటే, ఈ పాటికవి, శత్రుదేశం చేరుకునేవి! మన రక్షణ శాఖ ప్రయత్నాలన్నీ మంటగలిసేవి. నీవు చేసిన జాప్యంవల్లే వాళ్ళు దొరికిపోయారు!''

భయంకర్ తల విదిలించి, ''నాకేవేం తెలీవు! అత్యాశకు లోనై జాప్యంచేశాను. అంతా ఆ పైవాడి లీల...'' అంటూ చెయ్యెత్తి ఆకాశంవైపు చూపాడు.

లేచిన అతని చెయ్యి, ఆకుకూర కాడలా తిరిగి నేల కరిచింది! తల పక్కకి వాలిపోయింది!!

అప్పుడుగానీ అతను చావలేదు!!!

——: ఐపోయింది :——